

2 VÝSLOVNOST A VÝSLOVNOSTNÍ STYLY

„Souvislost zvukové složky s představou chování je zřejmá.“

Z. Palková

To, co uráží ucho, si nesnadno získává přístup k mysli.

Quintilianus

RYCHLÝ NÁHLED KAPITOLY

Úkolem této kapitoly je seznámit studenty a studentky s obsahem pojmu výslovnost, s typy výslovnostních stylů a příklady, které jednotlivé typy výslovností charakterizují. Součástí kapitoly je i poučení o výslovnostních vadách.

CÍLE KAPITOLY

- Vysvětlit pojem výslovnost.
- Popsat typy výslovnostních stylů.
- Objasnit rozdíly mezi jednotlivými typy výslovností.

KLÍČOVÁ SLOVA KAPITOLY

Spisovná výslovnost, ortoepická pravidla, výslovnostní styly.

2.1 Spisovná výslovnost

Spisovná výslovnost je soubor zásad a pravidel realizovaných při mluveném projevu; jde o spisovné užívání spisovně tvořených zvuků řeči. K poučení o správné výslovnosti (výslovnost = ortoepie) patří ortofonie, tedy „nauka o náležitém tvoření a znění hlásek mluvené podoby“ (Krčmová 2017). Správná výslovnost potom patří ke komplexnímu pojetí jazykové kultury. Ortoepická pravidla (pravidla výslovnosti) „mají status kodifikace, tj. norem obecně přijatých a závazných“ (tamtéž) a jsou popsána v mluvnících a příručkách výslovnosti. Ortoepické zásady by měly být dodržovány pro spisovné projevy předem při-pravené a citově neutrální, ve spontánním, byť veřejném projevu se dodržují méně striktně (tamtéž).

2.2 Výslovnostní styly

Stejně jako spisovný jazyk je i spisovná výslovnost stylově diferencována. Rozlišujeme tyto typy výslovnostních stylů:

1. **Střední; základní (neutrální) styl** – respektuje artikulační pravidla formulovaná v příručkách výslovnosti (např. Hůrková); uplatňuje se v kultivovaném běžném projevu i ve slavnostním oficiálním projevu. Je to výslovnost, která se objevuje, resp. by se měla objevovat, při odborných přednáškách, u učitelů, moderátorů ve sdělovacích prostředcích.

Při takové výslovnosti se výslovnost „nepřehání“, např. tedy ve slově *maminka* nevyslovujeme předopatrové *n*, ale zadopatrové [ŋ], tedy tzv. zadní *n* (zkuste vyslovit slovo *maminka* s hláskou *n* v blízkosti předního patra a potom s jazykem posunutým k zadnímu patru; k výslovnosti tzv. zadního *n* [ŋ] dochází před souhláskou *k*, *g* – např. – jak už víme – u slova *maminka* [mamiŋka], podobně je tomu např. u slova [taŋgo]). Při výslovnosti neutrální se zjednodušuje výslovnost zdvojených souhlásek (nejde-li o významové odlišení): *Anna* → [ana], měkký → [mňekí]. Další spisovné zjednodušování skupin souhlásek se týká jednotlivých slov, např. slova *džbán*, *dcera* [žbán], [cera] a u *jsme*, *jste*, *jsi*, *jsem* lze zjednodušit výslovnost vypuštěním první souhlásky. Je možné vypustit i hlásku *v* u náslovného *vz*, pokud nedojde k narušení významu, např. *vizme* rozdíl mezi slovy [vzdát se] a [zdát se]. Sykavku [š] lze vypustit v množném čísle některých přídavných jmen ([dobříští], [stříteští]). Lze zjednodušit také výslovnost zdvojených hlásek uvnitř slova a lze tak vyslovit souhlásku jednu, viz již zmíněné [mňekí], ale také [babičín], [viší], [lecos]. Všude jinde, na hranici slov a ve švech, je ale nutno vyslovovat souhlásky obě ([přet tebou], [púllitr], [názor rozhodl]).

Ba naopak jinde hlásky nevypouštíme, ale přidáváme je: spisovná je výslovnost se sla-bičným *m* [sedum], [osum] vedle [sedm], [osm]. Připomeňme, že tato výslovnost je spisovná (Krčmová 1999: 306 aj.)

2. **Vyšší; vybraný styl (pečlivá výslovnost, slavnostní, explicitní)** – uplatňuje se při slavnostních a reprezentativních oficiálních projevech, u uměleckého přednesu, při projevu na větší vzdálenost mezi autorem projevu a posluchačem, při zhoršených akustických podmínkách. Tento styl charakterizuje pečlivá výslovnost hlásek, zvláště souhláskových skupin – např. u slova *čistší* vyslovujeme pečlivě všechny hlásky, dodržujeme také pečlivou výslovnost počátečních hlásek ve slovech s náročně vyslovitelným seskupením hlásek, např. *hřbitov*, *hřmí*, *tkanina*, *tkadlec*; *vzdálený*; *vzpomínat*; *džbán*, *dcera*; u zdvojených souhlásek: [hrdliččín zval ku lásce hlas]. Zvláště důležitá je výslovnost počátečního *j* ve slovech *jméno*, *jdeme*, *jsem*, ale zde platí určité předpoklady pro toto pečlivé vyslovování zejména u slovesa *být* a jeho tvarů s počátečním *j*: musí jít o projevy na větší vzdálenost a projevy právě vyžadující pečlivou výslovnost (např. slavnostní, tzv. stylově vyšší) nebo je *j* na začátku věty: *Jsem rád, že zde mohu přivítat pana X. Y. Výslovnost a výslovnostní styly*

Slovesné tvary *jsem, jste, jsou* je totiž možno ve spisovném projevu vyslovovat bez úvodního *j-*, pokud *jsou* součástí složeného tvaru slovesa: *byl sem, viděli ste*. Vyslovování s počátečním *j* patří do výslovnosti zvláště pečlivé.

Tento styl také obvykle doprovází volnější mluvní tempo.

3. Běžný styl (zběžná výslovnost, implicitní) – běžná výslovnost umožňuje i ve spisovném projevu méně přesnou realizaci jednotlivých hlásek, zjednodušování některých složitějších souhláskových skupin (např. [prázno], [spomínat], [přít], [babičín]), dochází v ní k většímu ovlivňování výslovnosti přes hranice slova (*dát sedm korun* – [dácedum korun]); méně striktní jsou zásady přízvukování předložkových spojení (Krčmová 2017).

Tento styl obvykle doprovází rychlejší mluvní tempo.

2.3 Výslovnost nedbalá

Výslovnost nedbalá. Za hranicemi spisovného jazyka mluvíme o výslovnosti nedbalé, náznakové nebo výslovnosti nářeční (Krčmová 2017). Nedbalá výslovnost je výslovnost neortoepická, substandardní, vzniká nepečlivou artikulací hlásek, zvláště souhláskových skupin:

lepší → lepčí; menší → menčí; jablko → japko; půjde → pude; který → kerý; s nedbalou výslovností souvisí i haplogie (zánik slabik): člověče → čěče; paní učitelka → pančelka; poněvadž → páč. K ortofonickým odchýlkám od spisovné výslovnosti patří také projevy redukce (snížení počtu) hlásek: *matriál, sevrokorejský, řemesník, pojiska* (poslední příklady Kraus 2011: 74).

2.3.1 KVALITATIVNÍ DEFORMACE SAMOHLÁSEK

Znakem neortoepické výslovnosti je také příliš **otevřená, široká výslovnost samohlásek** (v Čechách) a příliš **zavřená, úzká výslovnost samohlásek** (na Moravě): [lätö] vs. [lító] jako [léto]. Jedná se o **kvalitativní deformaci** samohlásek, která je v mluveném projevu vnímána nepříznivě.

Otevřená, široká výslovnost samohlásek je charakteristická tím, že se při ní přibližuje samohláska *i* k *e*, *u* k *o*, případně *e*, *o* k *a*: *vid'* [ved']; lidové [ledové]; *prosím* [prasím]; *rok* [rak]; *této* potom zní jako *táto*, *vede* jako *vada*. Jde o oslabení, „povolení“ výslovnosti původně náležité výslovnosti hlásky, která „povolením“ výslovnosti mění svoji kvalitu a tato změněná kvalita může být vnímána jako nenáležitá, nekultivovaná.

□ „(...) taková výslovnost, typická původně pro střední Čechy, se díky mluvě ve sdělovacích prostředcích šíří, je však výrazně neortofonická, tedy nesprávná“. (Krčmová 1999: 300);

Soňa Schneiderová - Kultura řeči

□ „Mluví si tuto chybu někdy přináší z oblastního úzu (zejm. z pražštiny, ale i z dal-ších oblastí), může však být i důsledkem nedbalé artikulace. Nepůsobí jen stylisticky nevhodně, ale snižuje i srozumitelnost projevu.“ (Palková 1982: 190)

Při poslechu zpravodajství mohou být totiž zaměněny některé výrazy, např. *Slovinsko* s nepřesně vysloveným [i] může být vnímáno jako *Slovensko*; ze strany lidové je pak strana ledová aj. – Správné výslovnosti je potřeba při letovém provozu, správnou výslovnost musejí zachovávat pracovníci vlakového dispečinku atd.

„Úzká“, „zavřená“ výslovnost samohlásek, při níž se [o], [ó] blíží zvuku [u], [ú] (*tok* zní podobně jako *tuk*) a [e], [é] blíží zvuku [i], [í] (*pastelka* zní jako *pastilka*, *lékárna* jako *likárna*); les [lis]; tok [tuk].

□ „Samohlásky jsou hlásky náročné na artikulaci a jejich vysoká frekvence v pro-mluvách navíc způsobuje, že všechny nedostatky jsou zřetelně vnímány.“ (Krčmová 1999: 300)

□ „Výslovnostní norma vyžaduje přesné rozlišování samohlásek dlouhých a krátkých.“ (Hůrková 1995: 20) Pravopis kvantity v českých slovech je vodítkem jejich normativní výslovnosti, tzn. že se při výslovnosti českých slov řídíme jejich pravopisem.

2.3.2 NEDODRŽOVÁNÍ KVANTITY SAMOHLÁSEK

Ortofonicou chybou je také nedodržování délky samohlásek. Podle M. Krčmové průměrně trvá dlouhá samohláska asi dvojnásobek příslušné krátké, u samohlásek *í* a *ú* však pozorujeme tendenci ke zkracování ([paňi Nováková], [řikám ťi to], [šel k soušedum]); v kultivované řeči to není vhodné. Délka nebo krátkost je v domácích slovech ustálená a dublet je minimum (např. brankař i brankář, trávami i travami). (Krčmová 1999: 301)

Krácení dlouhých samohlásek je jev rozšířený v **obecné češtině**. Pro posluchače je zkrácení samohlásky obvykle nápadnou odchylkou od standardní podoby slova a v projevech, u nichž se předpokládá pečlivá výslovnost, např. v projevech rozhlasových, působí většinou negativně; výjimkou jsou projevy mluvené velmi rychlým tempem, jako např. některé sportovní reportáže. (Palková 1982: 190)

Krácení dlouhých samohlásek se objevuje zejména u samohlásek *í*, *ú* (např. *at' vědi, můžete říci, začali si povídat, dívám se po hodinách a vidím, v západních Čechách, podle současných prognóz, proti mezinárodnímu terorismu, Spojeným státům, estetickým náro-kum spotřebiteli*), často však také *é*, zejména v koncovkách *-ého*, *-ému* (např. *vysílání praž-skeho rozhlasu, významnému výročí* atd.). (tamtéž)

Zkracování je však typické i pro Moravu, zejména severní Moravu, kde často chybí rozdíl v kvantitě vůbec: *knedlik, rohlik; nest; mak atd.*; kvantita přitom má rozlišovací schopnost, např. *stálá, stála*.

Výslovnost a výslovnostní styly

20

K nespisovné výslovnosti však patří i **dloužení samohlásek**: *vzádu, móře, nahóru, dólu, támhle* atd. typické pro oblast Čech.

Příznakové je prodlužování samohlásek **na konci výpovědi**, dnes velmi běžné, a to ne-jen pro oblast pražské mluvy: */v/ona to už přečetlááá* atd. **Samohlásky se před pauzou nemění, jejich protahování je hrubou výslovnostní chybou**. Podle Palkové protahování koncových krátkých samohlásek snižuje stylovou úroveň projevu, může působit až vul-gárně (tamtéž). V rozhlasových pořadech se objevuje sice méně často než krácení, pro ně-keré mluví je však součástí osobního úzu. Např. *... / v Hraci sme byli / v Brně sme byli ... co si přectavuješ / nebo přectavujete ... dvě stě deset / dvě stě čtyřicét...* (Palková 1982: 190). Další příklady stejného jevu uvádí rovněž J. Kraus: *naše výsledky; zvýšení cén někte-rých pojišťóven* (Kraus 2011: 74).

2.3.3 DALŠÍ ORTOEPICKÉ NEDOSTATKY

Ortoepických nedostatků je spousta, připomeňme alespoň ty, se kterými se v běžné praxi setkáváme nejčastěji.

Jedním z ortoepických nedostatků je vyrazení posledních souhlásek slova: [tak], [napří-klad], [zdůraznit]. To vede ke znělé výslovnosti znělých souhlásek na konci slova: krese**b**, modlite**b**, heled'**ř** (Čechová a kol. 2008: 135–136).

Nevhodná je však i výslovnost hyperkorektní při běžném hovoru, při níž se víceméně přesně vyslovují všechny hlásky, které jsou v písmu reprezentovány písmeny (např. zdvo-žená výslovnost typu [kamenná], [mňekká]; podobná výslovnost ovšem může mít původ v nářečí). (Krčmová 2017)

2.3.4 VÝSLOVNOSTNÍ VADY

Mezi výslovnostní vady patří sigmatismus (jde o nenormativní výslovnost *s*), rotacismus (vadná je výslovnost *r*), rotacismus bohemicus (špatně je tvořeno a vyslovováno *ř*), lamda-cismus (jde o výslovnost tzv. tvrdého *l*).

Nejčastějšími odchylkami od normativní výslovnosti hlásek jsou v češtině rotacismy, jde o vadnou výslovnost kmitavých hlásek *r*, *ř*. Časté jsou vady výslovnosti u sykavek – vadnou výslovnost pozorujeme u sykavek ostrých (*s*, *z*), tupých (*š*, *ž*) i polosykavek (*c*, *č*). U problematické výslovnosti sykavek rozlišujeme tzv. hypersigmatismus – **sykavky** jsou tvořeny s nadměrnou sykavostí, opakem je tupá výslovnost sykavek, která může vést k šišláni.

K vadné výslovnosti patří i **tzv. tvrdé l**. Je typické pro obecnou češtinu, ale vyskytuje se i při špatných individuálních návycích. Jde o jeho „rozmazanou“ výslovnost, která vzniká zejména u nedbalé a uvolněné výslovnosti. Vadná výslovnost souvisí s vadným postavením hrotu jazyka, jež se dostává při výslovnosti níže, než je potřeba. Správná výslovnost znamená opřít hrot jazyka o dásňový výběžek za horními řezáky a nechat výdechový proud „projít“ podél jazyka (*l* je také tzv. hláska boková). Při špatné výslovnosti má vzduch tendenci procházet nosem a *l* je vysloveno „huhňavě“.

Hláska ř je hláska, která je spojována se specifikem češtiny. Je pravda, že je v jazycích vzácná, nemá ji ani nám velmi příbuzná slovenština. V češtině tuto hlásku máme od 13. století; vyvinula se z *r*. Výslovnost *ř* je ovšem známa i jinde: např. v brabantském nářečí holandštiny, v některých jazycích amerických domorodců, v nářečích polštiny a lužické srbštiny (Jílek 1967: 268). Je to hláska úžinová, kmitavá, na jejím zvuku se podílí drobné rozkmitání špičky jazyka. Na rozdíl od *r* je artikulace této souhlásky intenzivnější, sblížení čelistí je větší, výdechový proud je prudší. Při tvorbě *ř* vzniká šum blízký sykavkám, zejména tupým. České *ř* se vyskytuje v dvojí podobě, jako znělé a jako neznělé. Znělé *ř* se vyskytuje na počátku slova před vokálem (samohláskou) a mezi vokály (samohláskami), v sousedství znělého konsonantu (souhlásky): *řeka*, *moře*, *řvát*. Neznělá varianta je na konci slova před pauzou a v sousedství neznělého konsonantu (souhlásky): *kovář*, *tři* (Romportl 1973: 96).

Pokuste se vyslovit obě *ř* a pozorujte rozdíl. Častou chybou při výslovnosti je to, že hláska je „dekomponována“, tzn. že dva paralelně znějící elementy – sykavost a kmitavost – zaznívají po sobě – *rz*, *rš* (tamtéž). Chybou je, že mluvčí vyslovuje *ř* vždy nezněle i v pozicích, kde je normativní výslovnost znělá.

Obecně jsou postiženy právě tzv. souhlásky úžinové, jsou totiž náročnější na tvoření zvuku a na koordinaci mluvidel. Úžinové souhlásky se tvoří přiblížením patřičných částí artikulačního ústrojí, čímž vzniká úžina a při tření v této úžině šum. Při této artikulaci je nutné přesné postavení mluvidel, i malá odchylka je slyšitelná. K úžinovým souhláskám patří *r*, *ř*, *l*, *s*, *z*, *š*, *ž*, dále *f*, *v*, *j*, *ch*, *h*.

2.3.5 VÝSLOVNOSTNÍ DUBLETY

Stejně jako u tvarosloví aj. i u výslovnosti mohou platit dublety. Buď jsou na stejné úrovni, nebo znamenají rozlišení z hlediska spisovnosti nebo nespisovnosti, z hlediska užití v odlišných kontextech.

Jak už jsme uvedli, spisovnou dubletou je výslovnost u pomocného slovesa *být* [*jsm doma*] *isem doma*]. Dublety se týkají i výslovnosti předložky *s*, kde je spisovná jak výslovnost [*s radostí*], tak [*z radostí*] (kromě spojení se zájmeny - v tom se ale nechybuje - [*s námi*], [*s vaší pomocí*], odliš

od [z vaší pomoci]). Předložka *přes* se vyslovuje tak, jako by to bylo „přez“, [přez *domi*], [přez *ruce*]. Výslovnostní dublety máme i cizích slov, kde je výslovnost jak [diskuse], tak i [diskuze]; stejně tak je [renesance] i [renezance]. U cizích slov je možná ve výslovnosti i dvojitá kvantita: [benzin] i [benzín], [archiv] i [archív] atd.; podobně je tomu i mnoha českých slov, např. končících na –tel: *odesílatel* i *odesílatel*, -ač: *udavač* i *udávač* atd. Spisovné varianty jsou i varianty moravské a české u slov *shoda* *Výslovnost a výslovnostní styly*

a na *shledanou*: u slova *shoda* je spisovná jak výslovnost česká [schoda], tak i moravská [zhoda]; stejně tak u výrazu *na shledanou* je možná výslovnost jak [naschledanou], tak i [nazhledanou]. Na druhé straně některá slova nemají dublety, přestože se někteří mluvčí (na základě naší zkušenosti) domnívají, že ano: Písmeno -s- se mezi samohláskami nebo sonorami (r, l, m, n) až na výjimky čte jako -z- a tomu se přizpůsobil i pravopis: čteme proto [konzulát] nikoliv [konsulát], dále je to např. [kurzista] a [alibizmus].

Problematika výslovnosti je ovšem oblast, které je ve školách, při rétorických školeních i při běžné mluvní praxi věnováno méně pozornosti než jiným záležitostem.

Odchýlení od výslovnostní normy má důsledky obecně stylové. Není pochyb o tom, že nedbalá, nezřetelná výslovnost vede ke snížení celkového dojmu řečnického projevu, snižuje jeho srozumitelnost a může navozovat dojem nerespektování partnera, přezíravého přístupu k němu, může být pocíťována jako nezdvořilost, jako projev neúcty. Zároveň může znehodnotit obsah i velmi důležitého projevu: „Nevhodná volba jazykových prostředků, např. přílišná neformálnost výslovnosti či písma, slovní zásoby nebo větné stavby může zřetelně poškodit cíl obsahově závažného sdělení.“ (Krčmová, <http://www.phil.muni.cz/stylistika/studie/rozvijeni.htm>)

Ve veřejném projevu zvuková složka „pomáhá zabezpečit plnou srozumitelnost vyjadřovaných myšlenek, nerozptyluje pozornost posluchače a usnadňuje mu percepce díky tomu, že jej nadbytečně neunavuje nutností domýšlet výrazy, které jsou při nepřesné výslovnosti narušeny.“ (Krčmová 1999: 296).

Literatura:

- HŮRKOVÁ, Jiřina. *Česká výslovnostní norma*. Mníšek pod Brdy: Scientia, 1995.
Jsem, jsi, jsme, jsou. Kdy je vyslovovat pečlivě? <https://olomouc.rozhlas.cz/jsem-jsi-jsme-jsou-kdy-je-vyslovovat-peclive-6380981> [Staženo 10. 6. 2018]
JÍLEK, František. *Vtipná čeština*. Praha: Mladá fronta 1967.
JÍLKOVÁ, Lucie. K výslovnosti samohlásek v médiích. *Mediažurnál*, 2017, s. 17; <http://www.mediazurnal.cz/archiv-casopisu>

KRAUS, Jiří a kol. *Člověk mluvící. Řečníci bez tribuny čtením i poslechem*. Praha: Leda 2011.

KRČMOVÁ, Marie. *Výslovnost ve veřejném projevu*. <http://www.phil.muni.cz/linguistica/art/krcmova/krc-015.pdf> (vřele doporučuji k prostudování)

Rovněž In Jelínek, M., Švandová, B.: *Argumentace a umění komunikovat*. Brno: Pedagogická fakulta Masarykova univerzita 1999, s. 296–312.

KRČMOVÁ, Marie. *Rozvíjení mluveného projevu – nácvik, nebo teorie?*
<http://www.phil.muni.cz/stylistika/studie/rozvijeni.htm>

KRČMOVÁ, Marie. *Podíl fonické roviny textu na konstituování stylu dnešních řečnických projevů*. <http://www.phil.muni.cz/linguistica/art/krcmova/krc-004.pdf>

PALKOVÁ, Zdena. Výslovnost rozhlasových mluvčích, *Naše řeč* 1982, <http://nase-rec.ujc.cas.cz/archiv.php?art=6344>

PALKOVÁ, Zdena. Zvuková podoba veřejných mluvených projevů z hlediska jazykové kultury. *Čeština doma a ve světě* 13, 2005, s. 37–38.

ROMPORTL, Milan. *Základy fonetiky*. Praha: Státní pedagogické nakladatelství 1973.

POKORNÁ, Jaroslava; VRÁNOVÁ, Milena. *Přehled české výslovnosti: logopedická a ortoepická cvičení pro dospělé*. Praha: Portál, 2007.